

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Hr. Ole Espersen!

Justitsministeren (Engell):

Undskyld. Hr. Ole Espersen stillede spørgsmålet igen, om vi dog ikke godt ville bekræfte, at vi levede i det fredeligste land på Jorden. Det var ikke uvæsentligt, sagde hr. Ole Espersen, for det viste jo, at de metoder, som vi har anvendt, har vist sig at være rigtige.

Jo, jeg siger jo heller ikke, at de metoder, vi hidtil har anvendt, ikke har været rigtige. Jeg peger blot på den nøgne, brutale kendsgerning, at vi igennem de seneste 10 år har oplevet en 50 pct.s stigning af voldskriminaliteten i Danmark, og det er jo altså ingen trøst overhovedet for de 4.051 mennesker, som i første halvår af i år anmeldte, at de havde været udsat for voldskriminalitet, at de lever i et af verdens fredeligste lande. Det kan vi ikke bruge til ret meget andet, end at vi kan sige, vi har valgt nogle metoder her i landet, hvor vi er kommet langt. Det, vi lægger op til nu, er, at vi skal endnu længere, og vi skal sætte endnu skarpe ind i forhold til voldskriminaliteten. Det er det, der må være det afgørende.

Hermed sluttede forhandlingen.

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Første behandling af lovforslag nr. L 58:

Forslag til lov om ændring af borgerlig straffelov. (Minimumsstraf i voldssager).

Af Sonja Albrink (CD) m.fl.

(Fremsat 27/10 92).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Engell):

Vi bliver i samme tema og skal behandle CD's lovforslag, hvor hovedtanken jo er at bekæmpe voldskriminaliteten gennem en forhøjelse af minimumsstrafferammerne i straffelovens voldsparagraffer, dvs. §§ 244, 245 og 246.

Jeg vil godt slå fast – for det synes jeg er det vigtigste – at jeg naturligvis, som det også er fremgået af den debat, vi lige har haft, er helt enig med CD i det grundlæggende synspunkt,

nemlig at voldskriminaliteten i Danmark har et uacceptabelt omfang.

Jeg skal ikke trække debatten i langdrag ved at gennemgå alle de initiativer, vi allerede har været inde på, men vil holde mig til det, der er hovedelementet i CD's forslag, nemlig det middel, man gerne vil tage i anvendelse med forslaget om en forhøjelse af minimumsstrafferammerne i voldssager.

Jeg mener, at ved overvejelser om at skærpe straffene for voldsforbrydelser, ligger det snublende nær at foreslå, at der i alle voldssager som minimum skal udmåles en straf af en vis størrelse, f.eks. frihedsstraf af en vis varighed. Men her tror jeg nok, man skal være opmærksom på, at en sådan forhøjelse af minimumsstrafferammerne i voldssager jo ikke indebærer, at der altid vil blive idømt en frihedsstraf af den længde, som angives i minimumsstraffen. Retten vil jo fortsat have mulighed for at idømme betingede domme for voldsforbrydelser eller kombinationsdomme, hvor der gives en kort og ubetinget frihedsstraf kombineret med en betinget dom. Og bringer man minimumsstrafferammerne for en bestemt forbrydelse i disharmoni med strafferammerne for straffelovens øvrige bestemmelser, så mener jeg nok, der kan være grund til at tro, at vores domstole vil søge at kompensere herfor ved anvendelse af sådanne sanktioner.

Og det vil sige, hvis jeg skal sige det lidt mere firkantet, at i den yderste konsekvens vil en forhøjelse af minimumsstrafferammerne i virkeligheden kunne føre til, at der i bestemte sager bliver udmålt en mildere straf, end det ellers ville have været tilfældet. Det mener jeg man skal være opmærksom på også i CD.

Fastsættelse af minimumsstrafferammer for frihedsstraf, således som det foreslås i lovforslaget, vil desuden på uheldig måde kunne skærpe interessen for spørgsmålet, om tiltale for en konkret voldsforbrydelse med rette er rejst efter straffelovens § 244 eller § 245 eller § 246. Det vil jo få helt afgørende indflydelse på strafudmålingen, hvilken bestemmelse den pågældende dømmes for at have overtrådt. Og herved vil den forenkling, der var et af de vigtigste argumenter, da vi gennemførte revisionen af straffeloven i 1989, jo også kunne gå tabt. Det skal man være opmærksom på.

Jeg tror også, vi skal huske på, at voldsforbrydelser jo dækker over et bredt spektrum af

[Justitsministeren]

handlinger af meget forskelligartet strafværdighed. Det er vigtigt, at vi giver domstolene et sådant spillerum, at der i de konkrete tilfælde kan udmåles den straf, der netop afspejler det enkelte forholds alvor og strafværdighed. Det var også en del af baggrunden for, at vi i 1989 reviderede voldsbestemmelserne. Ved revisionen blev det netop i højere grad end hidtil overladt til retten at afgøre, hvilken vægt der f.eks. skulle lægges på offerets adfærd inden voldsforbrydelsen og forholdet mellem offeret og gerningsmanden.

Fastsættelsen af en minimumsstraf vil gå imod de tanker, der lå til grund for 1989-ændringen, og det vil også indebære et brud på det helt entydige kriminalpolitiske sigte og den udvikling, der har været i en lang årrække.

Derfor er jeg betænkelig ved det middel, som CD har foreslået til gennemførelse af et mål, som jeg i øvrigt er enig i, nemlig bekæmpelse af volds kriminaliteten.

Vi mener i regeringen, at der bestemt er behov for at gennemføre en række initiativer, og det er det, vi netop har drøftet, men jeg mener ikke, at det forslag, som vi her behandler, er særlig hensigtsmæssigt i den sammenhæng. Jeg har også en række tekniske bemærkninger til lovforslaget, bl.a. at lovens titel jo bør være »Lov om ændring af straffeloven«, idet ordet »borgerlig« udgik i januar 1992 – uden at der skal lægges noget politisk i det.

Dorte Bennedsen (S):

Forslagsstillerne skriver i bemærkningerne til dette forslag bl.a.: »Hertil kommer, at afsoningen udskydes, således at sanktionen ikke længere opfattes som en følge af den begåede forbrydelse.« Det er jo netop i forlængelse af den debat, vi lige har haft, en betragtning, som Socialdemokratiet er meget enig i. Et af de store problemer ved en fornuftig indsats mod vold er jo netop samfundets manglende konsekvens gennem hurtig dom og hurtig afsoning.

Men hvad selve forslagets idé om at fastsætte minimumsstrafferammer angår, vil jeg tillade mig at citere fra ministerens oplæg »En skærpet debat mod vold«, for det hedder heri på side 56:

»... at straffelovens bestemmelser vedrørende volds kriminalitet dækker over et bredt spektrum af forskelligartede forhold af meget varierende strafværdighed, at der ikke er

grund til at tro, at der vil være knyttet en væsentlig præventiv effekt til en sådan forhøjelse af minimumsstrafferammen for visse voldsforhold, samt at en sådan ændring vil indebære et brud med den helt entydige kriminalpolitiske udvikling, der har fundet sted i de sidste 30 år, bl.a. på grundlag af Straffelovrådets betænkninger.«

Socialdemokratiet er enig i disse betragtninger, og vi mener, at de giver svaret på, hvorfor dette forslag ikke bør gennemføres.

Helge Adam Møller (KF):

Det Konservative Folkeparti er ganske og aldeles enig med Centrum-Demokraterne i selve målsætningen med lovforslaget. Målsætningen er jo klar. Den er, at Folketinget via lovgivningen skal sende et signal til voldsmand og til voldsmandenes ofre om, at vi ikke kan eller vil tolerere vold, og at vi derfor ønsker hårdere straffe. Og det ønsker CD så at gøre ved at indføre minimumsstraffe i forskellige af voldsparagrafferne. Så målsætningen er der intet galt i, tværtimod.

Men vi finder ikke, at forslaget er specielt velegnet til at opfylde den målsætning, som jeg netop har beskrevet. Jeg skal ikke begrunde det nærmere, fordi det ville blive en opremsning af de argumenter, som justitsministeren lige har fremført, og også af det citat fra voldsredegørelsen, som fru Dorte Bennedsen netop er kommet med.

Konkluderende kan jeg derfor sige, at jeg finder, at CD's målsætning bedre og mere effektivt kan nås ved, at vi i lovgivningen forhøjer strafferammerne, som justitsministeren netop har foreslået, og som vi har debatteret, samtidig med at vi kombinerer det med et klart signal til domstolene om, at vi ønsker, at voldsdommene skal forlænges med en tredjedel.

Vi kan af disse årsager ikke støtte CD's forslag, men er altså enige i målsætningen.

Gert Petersen (SF):

SF må også sige nej til forslaget, dels af de grunde, jeg var inde på under den tidligere debat, dels også fordi vi er enige i det synspunkt, som blev taget frem nu også af justitsministeren, at voldsforbrydelsesbegrebet jo dækker over et meget bredt spektrum af handlinger: noget er meget slemt, noget er slemt, men slet ikke i forhold til, hvad det første var. Derfor

[Gert Petersen]

må det være muligt for domstolene at skelne imellem disse forskelligartede handlinger.

Jeg er også imod det, fordi det jo her drejer sig om sanktioner for netop de voldsforbrydelser, som ligger i den nederste skala af selve voldsforbrydelsesbegrebet, og her var det efter min opfattelse, at samfundstjeneste kunne komme ind. Justitsministeren siger, at en risiko, hvis dette forslag blev gennemført, ville være, at domstolene så ville vælge endnu mildere straffe, betingede straffe, for at komme udenom, og det bestyrker da mig i min opfattelse af, at samfundstjeneste også burde høre hjemme i denne sammenhæng.

Men når det er sagt, vil jeg blot gentage, at dette lovforslag må vi afvise.

Tom Behnke (FP):

Jeg vil i modsætning til hr. Gert Petersen sige, at vi er meget positive over for lovforslaget. Vi ser specielt et positivt element i forslaget om et minimum på 2 måneder i § 245, der vil bevirke, at man i disse sager har mulighed for at varetægtsfængsle gerningsmanden i den periode, hvor efterforskningen står på, og dermed kan opnå, at offeret slipper for at se gerningsmanden på gaden dagen efter.

Men generelt synes vi også, det er positivt, at man går ind i alle tre paragraffer og sætter et minimum ind, der vil tvinge dommerne til at dømme med et minimum. Det føler vi er ganske tiltrængt; dog mest i §§ 244 og 245, hvorimod det i § 246, den virkelig grove voldsparagraf, nok er mindre tiltrængt. Som det også fremgår af forslaget, er der kun en enkelt dom, der har været under det foreslåede minimum.

Vi deler dog samtidig ministerens bekymring for, at minimumsstraffen kan virke som et hindrende trin i en række af de sager som dem, der har været. Vi føler også, at der kan være en risiko for, at dommeren siger, at det er for højt at gå op, så dommen dermed i mange sager vil komme til at falde for lavt.

Vi er dog mest positive, og vi håber, at vi får et godt resultat ud af dette her. Til trods for de mange negative tilkendegivelser, der har været indtil nu, tror jeg på, at vi i hvert fald kan bruge det som inspiration i relation til det, ministeren vil komme med. Jeg tror på, at vi vil nå til et resultat, og at vi også kan hæve minimum i en række af disse paragraffer, ud fra at der jo

allerede i dag er minimumsstraffe i paragrafferne, bl.a. i §§ 245 og 246; her er der lagt et minimum ind, og det lever vi med i dag.

Som sagt er vi meget positivt indstillet, og vi går til udvalgsarbejdet med en positiv indstilling.

Svend Aage Jensby (V):

CD og Venstre ligger på det retspolitiske område – også på det retspolitiske område – ganske tæt på hinanden. Vi har langt hen ad vejen de samme synspunkter.

Jeg forstår godt baggrunden for dette forslag. Jeg tror imidlertid, at vi i Venstre hellere vil vælge den vej, at vi forsøger at få gennemført det, justitsministeren lægger op til, og som vi lige har haft en forhandling om, nemlig en generel forhøjelse af straffene med en tredjedel, og det vil jo, hvis det lykkes – det håber jeg det gør – tage noget af formålet med dette lovforslag væk.

Så vil jeg sige en anden ting. Gennem de sidste 20 år har man rent lovteknisk mere og mere bestræbt sig på ikke at binde domstolene fast til nogen bestemte minimums- og naturligvis heller ikke maksimumsstraffe. På samme måde som princippet om den frie bevisbedømmelse gælder og har været gældende i utallige år, så er det den tendens, der har været gældende på det strafudmålingsmæssige område, at man lader domstolene stå helt frit, så der i den enkelte sag kan indgå momenter af forskellig vægt.

Lad os nu snakke om det i Retsudvalget, men min umiddelbare betragtning er altså den, jeg her har givet udtryk for.

Svend Aage Jensen (CD):

Der er vel ikke mange her i Folketinget, som ikke finder det skræmmende, at volden bliver et stadig mere almindeligt element i dagligdagen og i alle menneskers bevidsthed. Det må være udtryk for, at der er et eller andet galt, og som det er fremgået af den netop overståede redegørelsesdebat, er vi i CD helt overbevist om, at der må gøres noget aktivt for at ændre den opfattelse, at vold er en del af dagligdagen, og at det at udøve vold mod andre mennesker er noget socialt acceptabelt.

Der er naturligvis mange indfaldsvinkler til at løse et sådant problem. I modsætning til flere af de foregående ordførere finder CD det rigtigt at fastsætte nogle mindstegrænser for,

[Svend Aage Jensen]

hvilke straffe der kan idømmes for vold og måske i særlig grad for udøvelsen af den grove vold, § 245 og § 246. Det er vores håb, at en skærpelse af mindstegrænsen for voldsstraffe vil kunne medføre en generel skærpelse af strafniveauet, så det ikke kun er i de små voldssager, der vil ske en skærpelse.

Det er ligeledes vores håb, at en generel skærpelse af straffene i voldssagerne kan have en kriminalpræventiv effekt, dels som afskrækkelsesmiddel, dels fordi strafniveauet samtidig er udtryk for samfundets grad af misbilligelse over for forbrydelsen og dermed er udtryk for, at vold ikke fra samfundets side tolereres.

Spørgsmålet om indførelse af mindstestrafte er jo ikke noget ukendt begreb i straffelovgivningen. Allerede i dag er der i realiteten mindstestrafte også for voldsforbrydelser, idet der efter straffelovens § 245 kun kan idømmes fængsel og derfor altså ikke gives under 30 dages straf. I reglerne om de groveste forbrydelser som f.eks. bestemmelser om mord findes der jo regler om mindstestrafte, så der er altså ikke tale om indførelse af nye grundideer i straffelovgivningen.

I håbet om en bred tilslutning til forslaget er vi indstillet på en åben udvalgsbehandling.

Niels Helveg Petersen (RV):

Vi har jo just haft en mere principiel drøftelse af indsatsen imod voldskriminalitet. Om de mere principielle synspunkter vil jeg derfor henvise til, hvad jeg sagde under behandlingen af det forrige punkt på dagsordenen.

Om dette lovforslag vil jeg sige, at Det Radikale Venstre ikke kan støtte det. Vi finder ikke, at forslaget er et egnet middel, og jeg kan i det væsentlige henvise til, hvad justitsministeren anførte af betænkeligheder ved CD's forslag og gøre hans betænkeligheder til mine.

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Kristeligt Folkeparti er positive over for CD's forslag om mindstestrafte, men vi mener, det er nødvendigt at få en meget grundig undersøgelse af konsekvenser og muligheder. Som nævnt af andre er vold jo mange ting. Vi sidder i andre udvalg, hvor man skal tage stilling til vold, og det kan være alt – fra det mildeste til det groveste. Derfor kræver det nok også en definition, navnlig dér hvor den grove vold kommer ind.

Men vi er meget åbne over for en drøftelse og tilsiger en positiv udvalgsbehandling.

Sonja Albrink (CD):

Jeg vil starte med at sige tak til alle ordførerne både for de positive og for de negative bemærkninger.

I forbindelse med redegørelsesdebatten havde vi jo mange gode synspunkter fremme med hensyn til, hvad vold i det hele taget er, og hvordan vi må prøve på at bekæmpe volden. Volden er jo ikke kun noget, som hører under justitsministerens område, men har også en sammenhæng med andre ressortministerier.

CD har fremsat dette lovforslag for at markere, at vi har den holdning, at når man har en retspraksis på nogle områder, så må man fra domstolenes side også leve op til, at retspraksis bliver overholdt. Hvis man begår en volds handling efter §§ 244, 245 eller 246, så må man også bøde for det.

Justitsministeren sagde, at uanset forhøjede fastsatte minimumsstraffe kan domstolene idømme betingede straffe. Det er klart, men vedtagelsen af det lovforslag, som CD her har fremsat, vil være et klart signal til domstolene om, at lovgivningsmagten ønsker en skærpet strafudmåling.

Til fru Dorte Bennedsen vil jeg sige, at jeg er meget glad for det positive i starten af hendes indlæg om, at Socialdemokratiet gerne vil medvirke til, at der sker en hurtig domsafsigelse og en hurtig afsoning. De små arresthuse har også CD's store interesse. Jeg var meget ked af det, da man begyndte at nedlægge de små arresthuse i provinsen, i Jylland, og jeg mener sagtens, de små arresthuse kan bruges til nogle af disse småkriminelle, eller hvad vi nu skal kalde dem, så man efter en hurtig domsafsigelse kommer hurtigt ind og får en hurtig afsoning. Så det er jeg glad for.

Det sidste, fru Dorte Bennedsen sagde, vil jeg tage med i udvalgsbehandlingen.

Til hr. Helge Adam Møller og til hr. Svend Aage Jensby vil jeg også sige tak for de positive bemærkninger. Selvfølgelig ved vi, at ministeren kommer med sine lovforslag, men vi i CD synes, at det lille holdningsforslag, som vi her har lagt på bordet, er et godt lovforslag, og vi håber, at vi under udvalgsbehandlingen måske kan få vendt det lille flertal, som vi har nu, til et stort flertal.

[Sonja Albrink]

Tak til hr. Tom Behnke for de positive bemærkninger. Jeg er enig vedrørende §§ 244 og 245; når det gælder § 246, har vi som sagt kun haft en enkelt sag.

Til hr. Gert Petersen vil jeg gerne sige ligesom under redegørelsesdebatten, at vi altså ikke mener, samfundstjeneste hører hjemme under dette lovforslag.

Fru Inger Stilling Pedersen vil jeg også gerne takke for de positive bemærkninger, og hvad angår hr. Niels Helveg Petersens indlæg, vil jeg også tage de bemærkninger med ind i udvalgsbehandlingen.

Som sagt vil vi i CD arbejde for, at dette lille lovforslag kan blive vedtaget, og vi vil medvirke til, at eventuelle tvivlsspørgsmål eller andre ting, der måtte ønskes uddybet, bliver belyst under udvalgsarbejdet.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg føler trang til at fritte justitsministeren lidt nærmere vedrørende den bemærkning, han gjorde i sin svartale om, at hvis Folketinget fastsætter minimumsstraffe, så kunne domstolene jo gå hen og sige: Jamen det vil vi ikke være med til, så vi idømmer i stedet for en betinget straf.

Min kollega fru Sonja Albrink var inde på dette, at det da må være lovgivningsmagten, der bestemmer straffens omfang. Det er domstolene, der bestemmer, hvornår der er skyld efter loven, men jeg kan ikke rigtig forstå ministerens påpegning af, at domstolene kan gå hen og dømme anderledes, end loven foreskriver.

Selvfølgelig kan det drøftes nærmere i udvalget, men jeg synes, det er på sin plads allerede her at fritte ministeren med hensyn til et sådant signal om, at loven ønsker vold strengere straffet – når domstolen konstaterer, at sådant er forekommet. Så skulle domstolene sådan i al almindelighed gå hen og sige: Nå ja, det er da meget godt, at de synes det inde på Christiansborg, men det synes vi altså ikke! Det kan da ikke være rigtigt.

Hvis det skulle være rigtigt, må ministeren da kunne anviser en anden måde, på hvilken lovgivningen kan meddele som et faktum, at der her i landet er lov om, at vold af den og den art som minimum skal straffes inden for de og de rammer. Kan ministeren forholde sig til dette, vil jeg være meget taknemlig.

Justitsministeren (Engell):

Nu skal jeg jo ikke gentage mine kommentarer på regeringens vegne til lovforslaget, hvor jeg erklærede mig enig i de målsætninger, der lå til grund, nemlig bekæmpelsen af volden.

Men jeg havde to hovedproblemer med forslaget, som jeg gerne kort vil gentage, nemlig dels det – som jeg også forstår at CD's ordfører for forslagsstillerne er enig i – at man jo ikke med forslaget afskaffer adgangen for domstolene til at kunne give betingede domme; det ville også være højst besynderligt. Og hvis man fastsætter en minimumsstraf, betyder det, at der vil være et antal sager, hvor domstolene må skønne – fordi det nu engang er domstolene, der har skønnet inden for de strafferammer, som Folketinget har fastsat: Her er der ikke nok. Her er der ikke begået nok kriminalitet, nok vold til, at man opfylder kriteriet for at kunne falde inden for en minimumsstraf. Og det vil sige, at voldsforbrydere, der ligger på grænsen, måske i virkeligheden vil få en betinget straf frem for at falde inden for en minimumsstrafordning.

Det andet problem med forslaget er som sagt dette med, at vi jo ændrede loven i 1989, hvor et meget bredt flertal i Folketinget var enig om, at man ikke som tilforn skulle skelne så skarpt imellem de forskellige paragraffer, 244, 245 og 246, og det ville altså være et brud på den ændring, der blev gennemført i 1989.

Så spørger hr. Arne Melchior, hvilke andre måder jeg så ville anviser. Det er jo det, jeg har gjort ved at sige, at det, vi lægger op til, er en generel skærpelse af strafniveauet, af strafmaksimum, og så en generel skærpelse med en tredjedel på hele voldsområdet. Det er det, vi mener er den farbare og den rigtige løsning.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Blot et kort spørgsmål til ministeren. Jeg er for så vidt enig med ministeren, når vi taler om § 245 og § 246. Når vi taler om § 244, hvor man går ind og vender stillingen, således at hvis der skal straffes med mindre end 21 dages frihedsberøvelse, så kræver det nogle særlige omstændigheder, hvilket normalt kræver, at dommeren begrundes, hvorfor man træffer en anden afgørelse end den, som loven egentlig lægger op til, vil det så ikke have en eller anden form for indflydelse på, at dommerne ligesom opper sig?

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg siger tak til ministeren for svaret, som jeg ikke lader mig helt overbevise af. Skærpeelse af maksimumsstraffen kan være et signal, men da de nuværende maksimumsstraffe jo slét ikke udnyttes – det ligner lidt loven om butiksåbningstid: Man har lov, men man behøver ikke – så er det ikke særlig sandsynligt, at domstolene vil betragte dette som lige så klart et signal som en fastsættelse af en minimumsstraf.

Så siger ministeren nu i sit svar til mig, at domstolen kan finde, at der ikke er begået vold nok til at idømme f.eks. 2 måneders fængsel. Jeg mener, at domstolen bedømmer og afgør bevisets holdbarhed, og hvis domstolen finder, at anklagen er holdbar og der er ført bevis for vold af den og den karakter, så må domstolen vel derefter ty til lovens ord om, hvilken straf der minimalt skal idømmes, og derfor er det altså, at CD – der naturligvis også har overvejet den anden metode, som vi bestemt heller ikke har noget som helst imod, nemlig skærpeelse af maksimumsstraffen – finder, at det vil være meget, meget stærkere tillige at fastsætte en minimumsstraf, og at det ikke vil være muligt for en domstol, der har måttet konstatere tilstrækkeligt bevis for en foretaget handling, at – hvad skal man sige? – underløbe loven ved at gøre en straf betinget, når loven indeholder en minimumsstraf. Det er faktisk det, der er tankegangen bag vort forslag.

Justitsministeren (Engell):

Jo, men jeg forstår godt, hvad der er sigtet med forslaget, det forstår jeg helt, ingen tvivl om det. Det, jeg blot har peget på, er, at ved at anvende den model, som CD har i sit forslag, vil man i en række situationer komme ud for, at man i forbindelse med konkrete domsafgørelser i virkeligheden opnår det modsatte eller i hvert fald noget andet end det, der var tilsigtet. Det er derfor, jeg siger, at en generel skærpeelse anser jeg for at være langt mere hensigtsmæssig, for det vil jo på alle niveauer i forhold til alle typer af voldssager være et meget vigtigt signal til domstolene om, at der skal ske en skærpeelse, uden at man anvender den metode, som hr. Arne Melchior og CD foreslår. Jeg mener, der er nogle svagheder ved den, og det kan vi vende tilbage til i forbindelse med udvalgs-

arbejdet. Vi er enige om sigtet, men man skal bare være opmærksom på, at vi har kendt det på andre områder i straffelovssammenhænge tilbage i tiden, hvor man har forsøgt sig med minimumsstraffe, og hvor der så er kommet konkrete domsafgørelser, der i virkeligheden er blevet det modsatte af, hvad man tilsigtede.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsudvalget.
Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

12) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 15:

Forslag til folketingsbeslutning om revision af myndighedsloven.

Af Frank Jensen (S) m.fl.
(Fremsat 4/11 92).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Engell):

Da beslutningsforslaget var til første behandling i foråret, tilkendegav jeg, at myndighedslovens regler er blevet revideret for relativt nylig, og at jeg fandt, at lovændringerne alt i alt virkede i den rigtige retning og i øvrigt fungerede tilfredsstillende. Det var også derfor, jeg havde svært ved at se, at der var baggrund eller behov for at nedsætte et udvalg.

Samtidig nævnte jeg, at jeg naturligvis var positiv over for under udvalgsbehandlingen at drøfte f.eks. spørgsmålet om samværssabotage. Jeg har her i løbet af sommeren haft lejlighed til at besvare 32 spørgsmål fra Retsudvalget vedrørende forældremyndighed og praksis, og